

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Het verhaal van de storm op het meer is een bekend verhaal. En het mooie van dit soort Bijbelverhalen is, dat je het telkens anders kunt lezen, of dat afhankelijk van je levenssituatie je er andere dingen opvallen of uit kan halen.

Laat ik beginnen met de grotere lijn, waarin dit verhaal in Marcus verweven is. Het staat niet op zichzelf, maar is verbonden- als een ketting van verhalen- om door te geven aan nieuwe geloofsleerlingen.

Tussen de samenkomsten, ontmoetingen en wonderbaarlijke dingen, zie je op de achtergrond het reisverhaal van Jezus en zijn leerlingen.

En als je al die scènes achter elkaar leest- dan lijkt het wel wat op een tournee, continu op pad, grote mensenmassa's. Mensen die zoekende zijn, hongerig, met vragen. Er staan maar een paar momenten in het hele verhaal van tot rust komen- zoals in een boot op het meer. Stoom afblazen, bijkomen van alles wat er op je afkomt. Prikkel, vragen, verantwoordelijkheden.

Ik kan me eigenlijk wel voorstellen dat Jezus slaapt, overal doorheen slaapt. Knock-out. Altijd en overal maar die mensen die iets van hem willen. En bijna geen plek waar dat niet is. Terwijl dat juist zo nodig is.

Waar kom je nog tot rust?

Echte innerlijke rust.

Niet met Netflix of surfen op het internet.

We denderen maar door, gaan te lang door en worden meegesleept in wat er op ons afkomt. Net zoals de mensenmenigte die op Jezus afkomt.

Tot je niet meer kunt, vastgelopen bent. Neerzijgt. Of door iemand eruit getrokken wordt. Op een boot gezet.

Maar dat betekent niet dat de storm die in jou woedt, onmiddellijk tot rust komt. Misschien komt hij wel des te heviger terug als er rust is?

Misschien zijn we in deze tijd wel bang voor die rust, omdat het te confronterend kan zijn?

Als je alleen bent, als het stil is, in de nacht..

gedachten, twijfels, gepieker.

Niemand die lijkt te zien wat er binnenin je omgaat: de donkerte, de stormachtige emoties, het stuurloos zijn.

alleen...

Maar dat vind ik het gekke aan het verhaal. Ze zitten met een groep mensen op die boot.

Maar geen woord daarover!

Met zijn allen op een kluitje, in het oog van de storm.

Maar toch hebben ze niets aan elkaar! Ligt de focus op jezelf.

Alleen. Omdat er blijkbaar niemand is met wie je kunt delen, die je durft te vragen, bellen, aan te spreken.

Eenzaam, juist te midden van je gezin, familie, te midden van mensen, van de gemeente.

En ook omdat Jezus slaapt.

Waar is hij als je hem nodig hebt? Hij lijkt afwezig, zich niet met jouw storm, jouw leven te bemoeien.

Dat is niet onbelangrijk.

Want soms ervaar je het zo: dat er geen anderen zijn, dat zelfs God afwezig lijkt.
Stil...

In het oog van de storm wordt je wereld klein.

Verwaait al het nietszeggende, overbodige, oppervlakkige.

Je gooit ballast overboord waar je niets aan hebt.

Je ontdekt wie of wat overeind blijft, draagkracht geeft.

Vertrouwde woorden van je geloofsopvoeding komen terug, flarden van psalmen komen binnenzeilen.

Wonderlijk!

Iets roept..

een stem in je binnenste?

Of ben ik het zelf die schreeuwt?

Een stem geeft antwoord, brengt rust.

Een mens die naar je omziet.

En plots is er toch houvast in de storm, ontwaar je een horizon, ben je niet alleen, is er steun uit onverwachte hoek.

Is er rust. Innerlijke rust. Vertrouwen.

In die stilte is God/ Een goddelijk moment.

Het maakt verschil of je dit verhaal leest tijdens of na de storm.

Want na de storm kijk je anders naar de gebeurtenissen.

Als de storm weer bedaard is, komt er besef!

Hee, ik kan weer ademhalen.

Je kijkt om je heen.

Kijkt elkaar in de ogen, er is ineens weer contact.

Je vraagt je af, wie zat er aan het roer? Hoe ben ik er doorheen gekomen? Was jij er ook? Jezus, was jij bij mij in het schip?

Je realiseert je: Jezus was er al die tijd, ik had het niet door, maar Hij was er wel.

Dat realiseren, dat is waarom we hier vandaag dopen en geloofsbelijdenis doen. Het betekent anders naar je leven kijken, in vertrouwen- zowel met wind in de zeilen, zon, als tijdens storm: Dat je het uit mag schreeuwen: Mijn God, mijn god, waarom slaapt u?

Je bent niet alleen, 'tscheepke onder Jezus hoede.

Jullie zeggen vandaag Ja tegen God,
Ja tegen de gemeente,
Ja tegen jezelf als kind van God.

Een markeringsmoment, Niet meer zonder maar met:
Niet alleen met God, met Jezus, maar met de gemeenschap:
samen in een schuitje.

En als gemeente doen we mee met jullie, zeggen ook weer opnieuw Ja, in vertrouwen. Niet omdat we het zeker weten, of omdat de weg zorgeloos is, maar Ja in vertrouwen, dat we het niet alleen hoeven doen.

Samen in het schuitje.

Samen biddend, zingend, soms niets aan elkaar hebben, of pas achteraf.
En soms gewoon even stil. omdat je aan het bijkomen bent.
Samen in een schuitje betekent ook mogen delen in twijfels, in angst, in het niet zo goed weten.
Samen zoeken.
Samen roepen.
Daarom word je gedoopt en doe je belijdenis in het midden van de gemeente.

Samen op weg, niet alleen.

Ga met God, en Hij zal met je zijn.

Amen